

***Czas Apokalipsy* – dramaturgia barw**

Tematem filmu *Czas Apokalipsy* w reżyserii Francisa Forda Coppoli, ze zdjęciami Vittorio Storaro, będącego adaptacją opowiadania Josepha Conrada Korzeniowskiego *Jądro ciemności*, jest wojna w Wietnamie. To walka dwóch światów. Barwy przeciwstawiają technologicznej cywilizacji Ameryki żyjącą w zgodzie z naturą kulturę Wietnamu.

W *Czasie Apokalipsy* Storaro posługuje się barwami podstawowymi. Obok barwy żółtej pojawia się czerwień ognia i niebieska poświata nocy.

W filmie obecne są także barwy pochodne. Pomarańczowym i fioletowym dymom z wojskowych rac zostaje przeciwstawione naturalne światło i zieleń przyrody.

Vittorio Storaro należy do operatorów budujących w filmie własny świat barw. Nadaje barwom znaczenia i tworzy z nich układy stanowiące artystyczną całość.

Sekwencja nocna przy ostrzeliwanym moście Do Lang jest wielką fantasmagorią światła i ciemności. Wypełniająca przestrzeń dymy są przecinane przez snopy światła i smugi pocisków. W filmie *Czas Apokalipsy* barwy i światło realizują zadania wyznaczone im przez operatora.

Przepuszczając białe światło przez pryzmat otrzymamy paletę barw wykorzystywaną w *Czasie Apokalipsy*. W filmie jest obecna także biel. Jej symbolika wynika z połączenia barw opowiadających w tym filmie o wojnie. Biel staje się w *Czasie Apokalipsy* barwą śmierci.

Konfrontacja społeczności wietnamskiej i reprezentowanego przez armię amerykańską świata zachodu, najbardziej wyraziście uwidacznia się w scenie ataku helikopterów nadlatujących na tle białego nieba. Storaro za pośrednictwem światła, cienia i koloru nadaje rzeczywistości określony kształt. Tworzy własny, przemyślany projekt barwny, własną partyturę wizualną. Wpisuje opowieść o świecie we własną formę.